

2 Οκτωβρίου 2025

Ιερομόναχος Θεοδόσιος Καρουλιώτης (1869 - 2 Οκτωβρίου 1937)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Γεννήθηκε στην επαρχία Σαράτοφ της Ρωσίας το 1869. Από μικρός αγάπησε την προσευχή, την οποία δίδασκε και στους συνομήλικούς του, αγόρια και κορίτσια, που τον σέβονταν ως Γέροντα του μικρού «κοινοβίου» τους. Αγάπησε τη μάθηση κι έφθασε ν' αποφοιτήσει από τη θεολογική Ακαδημία του Καζάν. Εκεί εκάρη μοναχός και χειροτονήθηκε ιερέυς.

Το 1901 ήλθε στο Άγιον Όρος και αγωνίσθηκε σε διάφορα Κελλιά και Καλύβες της Καψάλας και του Αγίου Βασιλείου. Από το 1913 εγκαταστάθηκε στα Καρούλια. Αγαπούσε ιδιαίτερα τη μελέτη του μυροβόλου Συναξαριστή. Αγωνιζόταν σθεναρά να μιμηθεί τους άγιους, να νικήσει τον θυμό, που τον ταλαιπωρούσε, να φθάσει στην απάθεια. Εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός από τον Γέροντα Ιγνάτιο τον Πνευματικό (+1927).

Τα τελευταία οκτώ έτη της ζωής του έζησε με τον υποτακτικό του Νικόδημο (+1984). Η συμβίωση βοήθησε πνευματικά και τους δύο στον προσευχητικό τους αγώνα. Ο Γέροντας Θεοδόσιος ήταν Γέροντας και των 35 περίπου Ρώσων Γερόντων των Καλυβών των Καρουλίων, τους οποίους καθοδηγούσε πνευματικά. Ένας από αυτούς κάποτε δεν μπορούσε να ξεψυχήσει. Παρακάλεσαν τον Γέροντα Θεοδόσιο να προσευχηθεί προς τούτο. Προσευχήθηκε μυστικά, μόνος του, στην Παναγία την Πορταίτισσα και σύντομα ο ετοιμοθάνατος εκείνος αναπαύθηκε. Η αδελφή του είχε γίνει μοναχή, λόγω όμως του διωγμού του καθεστώτος στη Ρωσία, έβγαλε τα ράσα και ζούσε απρόσεκτη ζωή. Ο Γέροντας δεν έπαυσε να της γράφει και να προσεύχεται. Λίγο πριν τον θάνατό του έλαβε επιστολή της, που έγραφε πως μετανόησε και ξαναφόρεσε τα ράσα και διαβάζει όλο το Ψαλτήρι καθημερινά. Ο Γέροντας χάρηκε που εισακούσθηκαν οι προσευχές του. Την ίδια χαρά είχε όταν με τις προσευχές του έναν ανυπάκουο και αμελή μοναχό τον έκανε να μεταμεληθεί. Αυτά διηγείται ο π. Νικόδημος.

Το κύριο μέλημα του Γέροντος ήταν η προσευχή. Έλεγε λίγο προ του τέλους του: «Όταν βλέπεις την αδυναμία σου, τότε, μετά την ταπείνωση και την αποδοκιμασία του εαυτού σου, έρχεται απροσδόκητα η χάρις του Θεού, η οποία στηρίζει την αδυναμία σου και σε προστατεύει από το αίσθημα της απελπισίας. Αλλά όταν βλέπεις τι φαίνεται ότι είναι πρόοδος, τότε εξ αιτίας της αυτοϊκανοποιήσεως και της εμπιστοσύνης στον εαυτό σου, ακολουθεί η στέρση της Χάριτος του Θεού, η οποία σε κρατάει ταπεινό και σε προστατεύει στο μέλλον από την υψηλοφροσύνη και την πλάνη, η οποία αναπόφευκτα σε ακολουθεί. Έχω μόνο ένα συναίσθημα: Δόξα τω Θεώ για ό,τι το ελάχιστο έχω πετύχει με τη βοήθεια του Θεού. Πρώτα, είναι η αναγνώριση της αδυναμίας μου και των παθών της ψυχής μου: στη μικρότερη αποδυνάμωση της προσοχής μου ο νους μου γρήγορα αποστρέφεται όχι αυτό που είναι συνολικά αμαρτωλό, όπως οι ακάθαρτοι ή εχθρικοί λογισμοί, αλλά κυρίως τις μάταιες σκέψεις. Δεύτερον, υπάρχει ειλικρινής ευχαριστία στον Θεό, καθώς είναι έτοιμος να βοηθήσει στην πιο αναγκαία εργασία της σωτηρίας μας,

την προσευχή, το μόνο πράγμα που είναι αναγκαίο για όλους τους χριστιανούς, ιδιαίτερα για μας τους μοναχούς. Και ο Κύριος με βοήθησε σε αυτό».

Προείδε το τέλος του και το προείπε. Εκοιμήθη στις 2.10.1937 λέγοντας την ευχή του Ιησού. Εξέπνευσε στα χέρια του καλού του υποτακτικού Νικοδήμου λέγοντας τη λέξη της ευχής «ελέησόν με». Η κηδεία του ήταν αναστάσιμη στο ναό της Αγίας Τριάδος, όπου χρόνια προσευχόταν. Ο Γέροντας Σωφρόνιος (+1993) έλεγε: «Δεν θα ήταν υπερβολή να πούμε πως τέτοιοι ασκητές σαν τον Γέροντα Θεοδόσιο αναπαύονται στη χορεία των αγίων».

Θα τελειώσω τη γραφή αυτή μ' ένα λόγο του Γέροντος Θεοδοσίου που με συγκίνησε αφοπλιστικά: «Ο Χριστός αγαπούσε τους γραμματείς και τους Φαρισαίους. Η καταγγελία του ήταν αποτέλεσμα της αγάπης του γι' αυτούς. Ο Χριστός δεν επέκρινε τις ψυχές αυτών των Φαρισαίων, αλλά τον φαρισαϊσμό τους, ο οποίος είναι το κακό από το οποίο οι ίδιοι βασανίζονταν και ακριβώς με αυτό τον τρόπο σε αυτό βρισκόταν η αγάπη του γι' αυτούς! ...».

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Παΐσιου Νεοσκητιώτου μοναχού, Γέροντας Θεοδόσιος ο ασκητής των Καρουλίων, Άγιον Όρος 2007.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, *Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνα Τόμος Α' - 1901-1955*, σελ. 309-312, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.